

HOME

září 2004

[Uvod](#), [Rady](#), [Lanžhotčanka](#), [Saleziáni na Teplicku](#), [Nová sekce Církev a sport](#), [Minigalerie](#), [Škarvada oslavuje 80](#),
[Myšlenky](#), [Mše](#), [Zemřeli](#), [Děkujeme a blahopřejeme](#)

Milí přátelé,

krásná podívaná, olympijské hry v Aténách skončily a zůstanou nám ve vzpomínkách. Pro některé sportovce to byla poslední příležitost zúčastnit se a vyhrát, pro jiné je šance otevřená za čtyři roky v Pekingu. Zase se máme na co těšit. Svatý Pavel v 1. listě Korint'ánům nám krásně porovnává atletický závod s naším životním bojem získat nebeské království.

Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! Každý závodník se podrobuje všestanné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný. 1. Kor 9, 24–25.

Přeji Vám hodně úspěchů v závodě a pokud se Vám něco nedaří, vždy máme vedle sebe spolehlivého trenéra (Ježíše), on nás povzbudí.

Mimochodem já přecházím na novou dráhu, na které bych měl běžet od 15. září.

Moje nová adresa od 15. září bude:

**Our Lady Queen of Martyrs
110-06 Queens Blvd.
Forest Hills, New York 11375
Tel: 718 575 8959**

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

27. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

zdá se mi, že teď neděláš téměř nic užitečného. To, že ho pomocí „lásky“ rozptyluješ a tak ho odvádíš od Nepřítele, je samozřejmé; ale když on se teď modlí hlavně za svou nepozornou a roztěkanou mysl, znamená to, že té „lásky“ nedokážeš dobře využít. Zkrátka – už zase jsi prohrál. Když láska nebo něco jiného rozptýlí jeho pozornost, pobídne ho, aby to pokušení překonal pouhou silou vůle a snažil se v modlitbě pokračovat, jako by se nic nestalo. Pokud bude roztěkanost považovat za svůj současný problém, svěří se s ní Nepříteli a učiní ji hlavním námětem svých modliteb a snah, pak nejen nebudeš mít úspěch, ale naopak: utrpíš porážku. Cokoli – dokonce i hřích – co ho přiblíží k Nepříteli, je dlouhodobě proti nám.

Slibně vypadá tento plán: On teď, když se zamiloval, začal myslet na pozemské štěstí, a jeho čistě prosebné modlitby – kvůli té válce a jiným podobným záležitostem – jsou naléhavější. Teď je na čase, abys mu s modlitbami tohoto druhu působil intelektuální potíže. Vždycky je třeba podporovat falešnou duchovnost. Často lze lidi svést k přímé neposlušnosti Nepřítele, který jim jasně řekl tím svým obvyklým nudným, ošřepaným a nezajímavým způsobem, jak už má ve zvyku, aby se modlili za svůj vezdejší chléb a za uzdravení svých nemocných – na základě zdánlivě zbožného důvodu, že „pravou modlitbou je chvalořečení a společenství s Bohem“. Musíš mu samozřejmě zatajit to, že modlitba za denní chléb je stejně primitivně prosebná, ať se interpretuje „ve smyslu duchovním“ nebo jakémkoli jiném.

Tvůj pacient se sice zavázal k té hrozné poslušnosti a asi bude s takovými „primitivními“ modlitbami pokračovat, ať uděláš cokoli, ale přesto ho můžeš zneklidňovat neodbytným podezřením, že modlitba je zbytečná a že stejně žádné objektivní výsledky nemůžeš přinést. Nezapomeň užít argumentu „Když padne orel, vyhrávám já; když padne panna, prohráváš ty.“ Pokud se nestane to, zač se on modlil, bude to jen dalším důkazem, že prosebné modlitby neplní svůj účel; pokud se to stane, on samozřejmě rozpozná některé hmotné příčiny, které k tomu vedly, a tak „by se to stalo i bez modlitby“. Pak mu tedy jak vyslyšené, tak i nevyslyšené modlitby dokážou, že nemají smysl.

Ty jakožto duch asi těžko pochopíš, jak on se tak může plést. Ale nezapomeň, že on považuje čas za absolutní skutečnost. Myslí si, že Nepřítel stejně jako on sám vidí některé věci, jak právě probíhají, na jiné v minulosti si vzpomíná a ostatní předvídá v budoucnosti. A dokonce i pokud on věří, že Nepřítel takhle věci nevnímá, přesto to v hloubi duše považuje za zvláštnost Nepříteleho způsobu vnímání – ve skutečnosti si nemyslí (přestože by řekl, že ano), že Nepřítel vidí věci tak, jak jsou! Kdyby ses mu snažil vysvětlit, že dnešní lidské modlitby jsou jednou z těch nesčíslných rovnocenných záležitostí, s nimiž Nepřítel uvádí zítřejší počasí do souladu, Tvůj pacient by Ti odpověděl, že Nepřítel tedy vždycky věděl, že se za to lidé budou modlit, a pak se tedy lidé nemodlili svobodně, ale byli k tomu předurčení. A ještě by dodal, že počasí určitého dne lze zpětně odvodit z objektivních příčin až k samotnému původnímu stvoření hmoty, takže to všechno je na lidské i hmotné straně pevně dáno „od počátku“. My ovšem zřetelně vidíme, co on měl říci: že problém přizpůsobení určitého počasí určitým modlitbám je jen jednou částí celkového problému, jak přizpůsobit celý duchovní vesmír celému hmotnému vesmíru, jak se to jemu jeví ve dvou bodech jeho časového způsobu vnímání. Stvoření ve svém celku přece působí na každý bod prostoru a času, ale lidi nutí jejich druh vědomí k tomu, aby úplný a celistvý tvůrčí čin vnímali postupně jako řetězec jednotlivých událostí. Proč ten tvůrčí čin nechává prostor pro jejich svobodnou vůli – to je tajemství, které se skrývá za tím Nepřítelovým žvástem o „Lásce“. Ale je jasné, jak On to dokáže; Nepřítel nepředvídá, že by lidé k budoucnosti dobrovolně přispívali, ale ve svém neohraňčeném „Nyní“ je vidí k budoucnosti přispívat. A je jasné, že vidět člověka, jak něco dělá, neznamená ho k tomu nutit.

Dá se na to odpovědět, že někteří šťouraví lidští spisovatelé, obzvláště Boëthius, toto tajemství vypustili na veřejnost. Ale v té duchovní atmosféře, kterou se nám konečně podařilo v západní Evropě vytvořit, si s tím nemusíš dělat starosti. Staré knihy čtou jen intelektuálové, a ty jsme už dokonale zvládli; právě u nich je nejméně pravděpodobné, že by četbou knih zmoudřeli. Dosáhli jsme toho hlásáním Historického Hlediska. Stučně řečeno, Historické Hledisko znamená, že když se intelektuál setká s nějakým výrokiem historického autora, nikdy se nezeptá, zda je ten výrok pravdivý. Spíše se bude ptát, kdo toho historického autora ovlivnil; jak se jeho výrok shoduje s tím, co napsal ve svých dalších knihách; do které fáze vývoje autora nebo světových dějin myšlení to patří; jak to ovlivnilo pozdější autory; jak často to lidé (a obzvláště kolegové našeho vzdělance) nepochopili; co o tom soudili kritici v posledních deseti letech a jaký je „současný stav problému“. Náš intelektuál by jako nevýslovně primitivní zavrhl tu myšlenku, že by mohl klasického autora považovat za možný zdroj vědění a že by snad jeho výrok měl ovlivnit jeho vlastní myšlení a jednání. A protože celou lidskou rasu pořád mást nemůžeme, je nesmírně důležité, abychom každou generaci odřízli od všech předešlých; vždyť pokud vzdělanost volně putuje mezi různými staletími, vždy hrozí to nebezpečí, že by charakteristické prvky jednoho období mohly napravit charakteristické omyly jiného období. Ale díky Našemu Otcovi a Historickému Hledisku si teď velcí učenci berou z minulosti stejně málo poučení jako ten nejzaostalejší hlupák, který si myslí, že „dějiny jsou žvást“:

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Lanzhotčanka v New Yorku

Ve dnech 18. až 19. září bude vystupovat v New Yorku v Bohemian Hall při prvním Moravském Vinobraní známá

dechovka ze Slovácka Lanžhotčanka. Další informace najdete na

<http://www.bohemianhall.com/> tel. 718 274 4925

Moravský den

Jubilejní, v pořadí 65. velkou národopisnou slavnost pořádá v Chicagu Ústředna moravských spolků a letos její termín připadne na neděli 26. září. Na úvod programu bude biskup Petr Esterka celebrovat pontifikální bohoslužbu s národními zpěvy v češtině. Odpoledne bude setkání českých krajanů pokračovat bohatým folklorním programem, při němž se představí taneční a pěvecké skupiny dětí i dospělých v lidových krojích. Z Moravy přijede zahrát krajanům kapela Lanžhotčanka. K občerstvení bude samozřejmě otevřena kuchyně s tradičními moravskými jídly a pečivem.

Na Teplicku působí salesiáni již několik desetiletí.

(Převzato z časopisu Směr. Autor: PAVEL KOVÁŘ)

Na to, jak vidí tato komunita minulost, současnost i budoucnost prostředí, ve kterém žijí, jsme se přišli zeptat na faru římskokatolického děkanství v Teplicích jednoho z dlouhodobě zasvěcených – otce Benna Beneše.

Kdy vlastně začala samotná historie příchodu salesiánů na Teplicko?

Po válce přišli salesiáni nejprve do Oseka, kde byl po odsunu německých cisteriáků zcela prázdný a vydrancovaný klášter. Působení salesiánů v této době patřilo k fantastickým. Oslovovali mnoho z těch, kteří se postupně do prázdného Oseka nastěhovali po původním obyvatelstvu. Salesiáni také měli v budově kláštera kolem třiceti svých bohoslovců. Ti jezdili každý týden po okolí, kde učili náboženství ve školách. Společně s mladými hrávali pro místní lidi různá divadla a věnovali se pastoraci. Bylo mně v té době okolo dvanácti let a už jsem se všeho dění též zúčastňoval.

Jak to vypadalo s křesťanstvím na Teplicku v dalších desetiletích?

Uzavřením kláštera a pozastavením činnosti řeholí bylo mnoho rozvráceno. Z objektu kláštera se stal sběrný tábor pro řeholníky, odkud šli mladší do PTP, jiní byli postaveni před soud "pro velezradu a špionáž", další věznění a někteří zase nastoupili do civilních zaměstnání. Co se týče Teplic samotných, tam historie salesiánů začíná až o generaci později – tedy v roce 1968 po Pražském jaru. Tehdy se do Litoměřic na biskupský stolec vrátil biskup, pozdější kardinál Trochta a vyzval spolubratry salesiány, aby se jich co nejvíce zúčastnilo spolupráce na obnově. Dostavilo se jich asi dvacet a také se uvolnil kostel v Trnovanech, kam odešli čtyři spolubratři. Tito salesiáni většinou vydrželi v diecézi až dodnes, třebaže v době normalizačních sedmdesátých let byli rozprášeni do jiných farností.

V Teplicích už tedy působíte nepřetržitě od roku 1968. Jaké tady máte pastorační zkušenosti?

Salesiáni mají metodu pozvat lidi ke spolupráci. Ti s námi pak vytvářejí tzv. salesiánskou rodinu. Několik takových rodin z té nejranější doby zde je. Spolupracovali jsme s nimi i v době, kdy mnozí z nás neměli státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti a chodili jsme do civilních zaměstnání. Společně jsme pak nenápadně spolupracovali s těmi, kteří v duchovní správě byli.

Kolik vás na teplické faře působí dnes?

Je nás tady sedm, takže mnozí říkají "U sedmi statečných."

Podle nejnovějších zpráv by se islámská mešita v Teplicích zatím stavět neměla. Přesto, jaký je váš názor na její existenci v našem kulturním prostředí?

Ať už se mešita postaví nebo ne, neřeší se tím problém, který všichni vnímáme a prožíváme. Odvolávat se samozřejmě můžeme na to, že islámské státy jsou v této věci radikální a zamítají postavení jakýchkoliv křesťanských chrámů na svém území. Tyto záležitosti by se však měly řešit na zcela jiné rovině. Pokud se týká salesiánů, kteří v islámských území působí, tak se nějak s islámem vyrovnat musejí, např. tím, že s ním vedou dialog. A jak se zdá, tak to docela funguje, neboť sociálně pedagogický program řeholní kongregace salesiánů je přijatelný pro každého slušného člověka. Já to vidím spíše jako teologický problém. Proto musíme začít s islámem vést dialog. Snaží se o to papež, měli bychom se o to snažit i v Teplicích

Jan Pavel II. založil sekci "Církev a sport,"

kteřá má za úkol koordinovat duchovní asistenci sportovcům a prosazovat autentické hodnoty sportu. Nově vzniklá

sekce "Církev a sport" je součástí Papežské rady pro laiky. V komentáři Tiskového střediska Svátého stolce se uvádí, že "aténské Olympijské hry a miliony lidí po celém světě, kteří sledují jejich průběh, jsou jasným znamením toho, jak důležitým elementem je sport v životě dnešní společnosti". Stále častější případy jednání, které vzdalují sport od jeho původních ideálů, však ukazují, že je "nutné znovu připomínat základní hodnoty i v této oblasti". Sekce "Církev a sport" by měla plnit především následující funkce:

- 1) Být styčným bodem pro komunikaci mezi církví a národními a mezinárodními sportovními organizacemi.
- 2) Povzbudit místní církve v pastoraaci sportovců a zdůraznit potřebu spolupráce mezi asociacemi katolických sportovců.
- 3) Napomáhat k rozvoji kultury sportu, která by prosazovala sport jako součást integrálního rozvoje jedince a jako nástroj míru a partnerství mezi lidmi.
- 4) Prosazovat důkladné studium specifických otázek v oblasti sportu, zejména z etického hlediska.
- 5) Organizovat a podporovat iniciativy, které jsou schopné vydávat svědectví křesťanského života mezi sportovci.

Minigalerie krajanů – George & Mary Soyka

Domluvili jsme se s Georgem a jeho ženou Maří na pondělí odpoledne 23. srpna. Popovídáme si a já to pak dám do Zvonu. Co jsme však neplánovali bylo narození Veroniky Sikorjakové – gratulujeme, a protože tatínek chtěl být při porodu, tak se ze mně stal „baby-sitter“ Dennise a Brendana. Máří pak musela

odjet za dcerou a tak celý rozhovor proběhl v „bojových podmínkách“. Nicméně tady je alespoň krátký záznam rozhovoru. Spoustu historek a moudrostí jsem pro nedostatek místa vynechal.

Místo narození. George:

Moje maminka byla právě na návštěvě u maminky v Regensburgu a tam přišla její hodina. Narodil jsem se tedy v Německu 8.června 1938. Pokřtěný jsem však byl u sv. Ludmily v Praze, jako potomek starého sedláckého rodu Soyků, někde od Karlštejna. Chodil jsem do školy k jezuitům v Bohosudově, dokud nás v padesátých letech nevyhnali komunisté. Proto mám také hodně přátel, kteří jsou dnes kněží.

Útěk do zahraničí.

Na jaře v roce 1965 jsem se oženil a rozhodli jsme se s mojí první ženou Jaroslavou utéci. Církevní svatbu jsme měli v pokoji P. Konfršta. Na podzim jsme se vzali na úřadě. Odjeli jsme na svatební cestu do Jugoslávie. 15. září jsme opustili Prahu a večer 27. září jsme se vydali přes hranici. Museli jsme totiž hledat nitky a čekat na příležitost, na spojku (na kněze, který nám převezl kufry) a potom v Jesenicích jsme pěšky přešli hranici do Rakouska. Bylo to takové vlastenecké, spali jsme na faře a ráno sloužil indický kněz v kostele mši v červeném roucho. To mě tak trklo, byl totiž svátek sv. Václava. Takový nezapomenutelný, na sv. Václava a my jsme na svobodě. Pak už to šlo ráz na ráz. Pan farář, jezuita, nás zavezl do Vídně, kde jsme požádali o azyl. Výhoda byla, že jsem uměl německy.

Holič.

Potřebovali jsme jít k holiči a tak nás poslali k jednomu. Holič měl asi devadesát let a jeho učedník šedesátpět. A představ si, ten ho poslouchal na slovo. Holič byl zvyklý stříhat německé oficíry. Von ti takhle za mnou stál s těma fialovýma prstama, no říkám 90 let a tak mě stříhal šmik, a zase šmik, já jsem měl hlavu jako kuličku. Učedník musel stát v pozoru, až přišel někdo další. Když jsme čekali v čekárně, tak jak tam jsou ty časopisy, Antoníne to nebudeš věřit, von tam měl časopisy z roku 1924 ...

Jak to bylo s prací?

Pracoval jsem chvíli u Siemense, pak jsem dostal práci u Tarbuka. To byla firma, která zastupovala Chryslera po celém Rakousku. Šéf filiálky byl totiž Němec, bývalý plukovník, úplný nacista, tankista, který projel frontu do Moskvy a nazpátek a nevím jak to dělal, vůbec nebyl ani škrábnutej a všiml si, že já mám německé papíry. On mně

říká: „Ty jsi Němec“. Já jsem to tak nebral, no po mamince jsem byl. On pokračoval: „Tyhle Rakušáci jsou líní psi, zítra přijď“. A hned jsem dostal práci, kontrolora. Takže jsem byl „Herr Soyka“. Byli tam zaměstnanci, kteří tam pracovali mnoho let a měli na to místo daleko větší nárok. Byla to velká náhoda. Moje žena Jarka nemohla vyjet z Rakouska dva roky, než se vyřídily její papíry. Potom jsme odjeli do Německa, kde měla moje babička v Regensburgu dům. Ten však byl bez zaplacených daní a bylo zde plno komplikací, tak jsme se rozhodli odjet do USA. Tam už jsme měli vyřízený azyl. Kamarádi mně volali z USA, že tam to je daleko lepší atd. A že Rakousko je Balkán západu.

Kdo Vás čekal na letišti?

Na letišti nás čekali naši známí z Rakouska, kteří vycestovali asi rok před námi, Marienka a Willy. A zavezli nás k Jardovi na Long Island, kterého jsem já stěhoval v Praze na nádraží, když on zdrhal. Takže on mně byl dost vděčný. Hned večer jsme to oslavili, pili jsme whisky s *ginger ale*, to mně strašně chutnalo. Jarka hned začala pracovat u velké brokerské firmy, dokonce vicepresidentka firmy si ji vzala za asistentku. Tam pracovala až do své smrti. Zemřela na Fathers' Day v roce 1978. Zůstal jsem s malou pětiletou Patricií sám. Za čtrnáct dní na to mně volal Frantík Laban z Kanady a říká: „Já bych měl na tebe velikou prosbu. Mám návštěvu z Prahy, vždyť ty je znáš, je to Mařenka a její brácha Konfrštovi. Oni přijedou na letiště do NYC. Já pro ně jedu, ale my to v jednom dni nestihneme, mohli bychom u tebe přespát?“ Já jsem mu říkal: „To víš, že jo, Frantíku.“ A on se mě zeptal: „A nebude se Jaruška zlobit?“ Já mu říkám že nebude, že už umřela, a jemu vypad telefon z ruky. „Tak to se nezlob, já jsem to tak nemyslel...“ Ale já jsem mu hned odpovéděl: „Jen to tak myslí, přijďte a zůstaňte tady třeba i týden, aspoň mně pohlídnáte holku.“

Maří:

Já jsem dělala u ČSA a povídalo se, že půjdem pod Aeroflot a nebudou volné letenky. Tak jsem to chtěla využít a spolu s bratrem jsem odjela za známým Frantíkem Labanem do Kanady. George jsem jako malá holka znala z Československa.

George:

Tak přijeli a všecko bylo dobrý, odvezli jsme je na Niagáru atd. Maří se během cesty rozhodovala, že by už třeba ani nemusela zpátky ... No a tak jsme se potom v únoru vzali. Pak šel život dál a měli jsme další dvě děti: Marii a Kateřinu.

Přišly rodičovské povinnosti: platit *tuitions*, vozit děti na košíkovou. Dneska jsou už všechny tři z college venku a mají dobrou výchovu na katolických školách. Zajímavý je na tom, že když to člověk bere z ptačí perspektivy, tak tenkrát život tady byl úplná sranda. Za tejdén jsem vydělal na mortgage, za tři dny na činži, to dneska vůbec nejde. Mámy jsou v práci, děcka běhají s klíčem na krku. Během třiceti let obrovská změna.

Takže, když to porovnáš, co bylo před třiceti lety?

To byl úplný piknik, úplný piknik. Lidi jezdili čtyřicátkou s úsměvem na rtech, dnes jezdí sedmdesát a mají vystrčený prst. Já jsem tudle koukal na televizi a tam bylo, že v posledních deseti letech činže stouply o 120 procent a mzdy jenom o 10. Chtěl bych říct, že my jsme chytli Ameriku za ocásek, ale naše děti...

Jak ti pomáhala tvoje víra přežít?

No všude. Já jsem se držel hesla - „*Act justly, love tenderly, walk humbly with your God*“. Pořád, ne ráno 10 minut, večer 10 minut. Pořád, 24 hodin denně. *If you walk humbly with your God*, tak se držíte za ruku a já tomu svatě věřím. Fakt je, že člověk buďto přivolává tu Boží přítomnost, nebo ji ignoruje, nebo dokonce před ní utíká.

George zná spoustu vtípů, které během vyprávění jenom sršely, tak alespoň jeden na závěr.

Antoníne, řeknu jeden, který mně řekla Maří, krátce poté co jsme se poznali a tím mně také padla do oka:

Ládíček pořád tykal panu učiteli, až se pan učitel naštvál a řekl Ládíčkoví: „Za trest napíšeš stokrát: Nemám tykat panu učiteli. Na druhý den přijde Ládíček školy a donese to dvěstěkrát napsané. Pan učitel říká dobrá, ale proč jsi to psal dvěstěkrát? Ládíček odpoví: „Abych ti udělal radost.“

George a Maří, děkuji Vám mockrát za rozhovor, i když Maří s námi byla jenom chvilku a měla z něho jenom malou část. Přeji Vám hodně zdraví a plno humoru do dalších let. Ať Vám Bůh žehná.

Fr. Antonín

Dne 18. září 2004 hodlá oslavit Mons. ThDr. Jaroslav Škarvada, emeritní biskup a probošt, 80. výročí svého narození. Za dar života chce jubilant poděkovat se svými přáteli slavením eucharistie v 10 hodin v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze na Hradčanech. Jaroslav Škarvada se staral dlouhá léta o krajany po celém světě. Celá krajanská rodina v NYC se připojuje ke gratulaci a přeje jubilantovi hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let.

Myšlenky moudrých – O NADĚJI

Víra znamená hovořit s Bohem, jako s kterýmkoli člověkem

Víra znamená hovořit s Bohem, jako s kterýmkoli člověkem

sv. Jan Maria Vianney

To, co způsobuje stárnutí, není věk, ale opuštění ideálů

To, co způsobuje stárnutí, není věk, ale opuštění ideálů

Karolína Světlá

Mše svaté v září 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Sep-04	Za zemřelého manžela	Růžena Kankrlíková
02-Sep-04	Za Ludmilu Sedláčkovou	rodina Sedláčková
02-Sep-04	Za Ivana Zvěřinu	rodina Horáková
04-Sep-04	Za zemřelé rodiče a sourozence rodiny Slívovy	rodina Slívova
05-Sep-04	Za Martina Krále, výroční	Libuše Králová
06-Sep-04	Za Martina Krále	Anna Benáčková
09-Sep-04	Na poděkování Pánu Bohu za syna Pavla	Pavel Foltýn
10-Sep-04	Za zemřelého manžela Vladislava Slavíka	Anna Slavík
11-Sep-04	Za zemřelého manžela Roberta Horáka	manželka
13-Sep-04	Za zdraví pro Josefa Sedláčka	přátelé
16-Sep-04	Za zdraví a Boží požehnání pro Ludmily Sedláčkovy a Janečkovy	rodina Sedláčková
18-Sep-04	Za sestru Miladu Havlikovu	rodina Krupkova
19-Sep-04	Za zemřelého Jiřího Smrčka	Božena a Peter Smrčka
26-Sep-04	Za Mikuláše Pope, za zdraví a Boží požehnání, k jeho narozeninám	rodina Sedláčková
26-Sep-04	Za farníky – mše svatá ve Washington, D.C.	
28-Sep-04	Za Václava Sedláčka	rodina Sedláčková

Zemřeli

Dne 27. července zemřel ve věku 80 let pan Ivan Zvěřina. Ať dobré skutky, které vykonal na zemi, jdou s ním před trůn našeho nejvyššího a nejmilosrdnějšího soudce. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII

V minulém období přispěli

Helena Otýpková, Frank Blablo, manželé Daňkovi, Anna Slavík, Josef Motelka, Joseph & Gita Hlavinka.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci září:

Adélka Čížová 1. září, Jerome Minister 2. září, Ludmila Sedláčková 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, Patrik Munzar 10. září, Barbara Jochová 12. září, Václav Jelínek st. 20. září, Miloš Knor 20. září, Jan Tomeček 21. září, Vlasta Krupka 24. září, Anička Tydlitátová 25. září, Mikuláš Pope 26. září, Dagmar Čermáková 26. září, Maria Jelínková st. 26. září, Václav Jelínek ml. 28. září.

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 26. září ve 12.15 hod.